

**KESKI-
YÖLLÄ
KAIKKI
PÄÄTTYY**
HARRIET TYCE

Suomentanut Enni Vanhatapio

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos:
It Ends at Midnight

Copyright © 2022 Harriet Tyc
First published in 2022 by WILDFIRE
an imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-45475-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Ystäväilleni

OSA 1

Kettu

Kettu vihaa raketteja. Niiden räiskyessä se pysyttelisi mieluiten piilossa, käpertyisi kerälle jonkin hiljaisen pusikon suojiin. Uudenvuodenaatto on kaikkein pahin, koko Edinburgh on pelkkää isoa räjähdystä. Tavallisesti kettu lähtisi liikkeelle vasta ilotulitusten vaiettua, mutta tänään sillä on liian kova nälkä. Saalis on viime aikoina ollut laiha. On siis aika lähteä ruuanhakuun, paukkeesta viis.

Ketun suosikkipaikka on takapiha Regent Terrace -nimisen kadun puolivälissä. Ei sieltä lomasesongin ulkopuolella löydy paljon mitään, mutta kun talossa on asukkaita, sen roskikset pursuavat ruokaa. Tänä iltana on kuitenkin toisin. Täytyy jatkaa eteenpäin.

Kadun päähän, sitten tien yli, kauemmas taloista. Kettu hiipii varoen, sitä on potkittu ennenkin. Se pelkää ihmisiä, niiden lemua ja melua.

Pelkkiä lehtiä. Tyhjiä käärepapereita, ei mitään syötävää.

Kettu höristää korviaan. Kuuluu kirkaisu, sitten kumea tömähdyks. Äänet eivät ole liian lähellä, eivät uhkaa. Kettu pysähtyy, jännittyy jo juoksuun, valmiina luikkimaan piiloon. Se on kääntymäisillään pois, kun jokin tavoittaa sen sieraimet. Se haistaa jotakin.

Verta.

Tuoretta lihaa.

Vainun saatuaan kettu ryntää suoraan kadun poikki, ei varo enää mitään, seuraa vain nenäänsä.

Pitkä, märkä vana valuu jalkakäytävän halki katuojaan, kiiltää katuvalojen loisteessa. Kettu alkaa nuolla.

Jos se sattuisi vilkaisemaan kohti veren lähdettä, se näkisi mitä on tapahtunut. Mutta ei se vilkaise vaan latkii latkimistaan, se ei ole päiväkausiin päässyt näin lähelle oikeaa ravintoa.

Kuuluu toinen kolaus, ja kettu hätkähtää. Sitten haukahduksia. Kettu kohottaa päätään. Koira lähestyy kiihkeän näköisenä, sekin on haistanut veren. Hetken kettu seisoo aloillaan ja odottaa nähdäkseen, häipykö tunkeilija vai täytyykö sen itse jatkaa matkaansa. Se ei tahtoisi jättää ateriaansa.

Jos koiranulkoiluttaja olisi kääntänyt katseensa, hän olisi nähnyt ketun seisomassa talon edessä pelkkänä siluettina, varjona. Nyt kettu kääntyy pois, pakenee häntä matalana riippuen. Ja jättää jälkeensä jonon pieniä, verenpunaisia käpälänjälkiä.

12:00:35

Ei.

Tätä ei tapahdu. En minä ole tässä, retkota aidan päällä kasvot kohti katua. Yritän katsoa ylös.

Sattuu. Yritän liikkua. Kosken kylmää metallia, märkää rautaa. Kohotan käteni uudestaan, mutta se valahtaa alas.

En pysty liikkumaan.

Jostain tulee valoa, näen käteni nyt. Silmät ovat painumassa kiinni, yritän siristää.

Punaista. Käsi on kokonaan punaisen peitossa.

Suljen silmäni.

1

”Sinä voitit!”

”Niin voitin”, sanon ja yritän hillitä kasvoilleni nousevaa virnistystä. Uhrin perhe seisoo oikeustalon ovilla ihan lähellä, enkä halua kääntää veistä haavassa. Asiakkaani äiti varmasti ilahtuu siitä, että tuomio lyheni kahdestatoista kahdeksaan vuoteen, mutta uhrin perhe ei niinkään. He mutisevat keskenään ja mulkoilevat minua kohti.

”Miten voit elää itsesi kanssa?” joku mies sanoo työntyessään ohitseni muun perheen luo. Vedän juristinkaapua tiukemmin ympärilleni ja painan pääni niin että peruukki valuu peittämään silmiäni.

”Älä tuosta välitä”, avustajani Jonah sanoo. Hän ei peittele hymyään, vaan näyttää ikionnelliselta. ”Ihan mahtava tulos.”

”Saimme mitä halusimmekin”, sanon. ”Käyn vaihtamassa vaatteet, sitten häivyttään.”

”Pubiin?” Jonah ehdottaa ja katsoo vuoroin minusta asiakkaamme vanhempiin, jotka seisovat vieressämme. Minä nyökään, mutta vanhemmat pudistavat päätään.

”Pitkä päivä”, isä sanoo. ”Kiitos kuitenkin. Pitkäänhän poika vielä vankilassa istuu, mutta ainakin loppu häämöttää nyt vähän lähempänä.”

Jonah tarjoutuu saattamaan vanhemmat ulos. ”Nähdään Daly’sissa.” hän huikkaa minulle vielä ennen lähtöään.

Nyökkään taas. Kierrän uhrin vihamieliset perheenjäsenet kaukaa kun suuntaan pukuhuoneeseen. Vaihdan vaatteet nopeasti, viikkaan kaavun ja tungen sen punaiseen laukkuuni peruukin ja papereideni sekaan. Yleensä käytän töissä uskollista perässävedettävää matkalaukkuani, mutta tänään valitsin toisin. Jutun käsittely valitustuomioistuimessa on harvinaista herkkua ja ansaitsee laukun, jonka sain ensimmäisen harjoittelupaikkani ohjaajalta. Toimiston kokenein lakimies antoi sen minulle yhteisen kidnappausjuttumme jälkeen.

Hän tulee olemaan tämänpäiväiseen tulokseen tyytyväinen, ja niin olen minäkin. Kaikki meni juuri niin kuin olin toivonut, paremminkin.

”Hyvin meni, Sylvie”, vastapuolen asianajaja huikkaa minulle juuri kun olen kävelemässä ulos oikeustalon pääovista. Palaan aulaan hänen luokseen.

”Hyvää työtä”, mies jatkaa. Tarkastelen häntä, mietin piileksii-
kö sanoissa alentava sävy.

”Olen kuullut sinusta paljon hyvää. Näköjään totta kaikki.”

”Kiitos”, sanon kohteliaasti. Mies saattaa olla ylimielinen, mutta hän on myös minua kymmenen vuotta kokeneempi, äärimmäisen arvostettu lakimies, jolla on suora yhteys tuomarinvalintalautakuntaan. En aio haaskata mahdollisuutta hyvään suositukseen.

”Tämä olikin mielenkiintoinen tapaus”, sanon.

”Erittäin mielenkiintoinen”, mies sanoo. ”Yleensä en antaisi lapsiensekaantujille yhtään armoa, mutta sinä perustelit kantasi vakuuttavasti.”

Hän kumartuu lähemmäs, kasvoillaan nyt tuttavallisempi ilme.

”Puhuvat, että olet hakemassa tuomariksi. Tämänpäiväisen perusteella sanoisin, että lupaavalta näyttää.”

Mies taputtaa hartiaani ja kävelee pois. Sydämeni hakkaa innostuksesta. Olen askeleen lähempänä suurinta haavettani, hovi-oikeuden tuomarin punaista olkanauhaa ja violettiä kaapua.

Jonah on löytänyt meille pöydän ja ostanut pullon viiniä. Hän kaataa minulle lasillisen kun astelen hänen luokseen.

”Se oli ihan mahtavaa”, hän sanoo kun istun alas. ”Kiedoit heidät pikkusormesi ympärille.”

”Ei valitusoikeuden tuomareista noin voi puhua”, sanon ja kohotan lasini. ”Vaikka olivathan he vastaanottavaisia.”

”Olit jäsennellyt kantasi niin selkeästi, se ratkaisi koko jutun. Hemmetin vaikuttavaa.”

Siemaisen viiniä, mutta sisälläni syttyvä lämpö johtuu Jonahin sanoista eikä alkoholista. Tein tämän valituksen eteen paljon töitä, koska tiesin, miten paljon siitä oli kiinni. Totta kai minulla on yhä tuomarinhakemukseen vaadittavat lomakkeet ja testit edessäni, mutta menestys nykyisessä työssäni juristina parantaa mahdollisuuksiani.

Juon vähän lisää ja katselen ympärilleni pubissa syvän tyytyväisyyden laskeutuessa kehooni. Huomaan harjoittelujaoilta tutun tyyppin. Mies näyttää turvonneelta, vuosikausien töiden jälkeiset pubireissut ovat jättäneet jälkensä. Hän on nykyään töissä jossain paskafirmassa, jossa huonot juristit hoitavat vielä huonompia juttuja. Toisin kuin minä, juuri valitustuomioistumesta tulossa. Kohtaan Jonahin katseen ja hymyilen. Yleensä hiltisen omahyväsyyteni, yritän olla ylpistymättä, mutta tänä iltana voitonriemu saa vallan.

”No, super-Sylvie, mitä seuraavaksi?” Jonah kysyy. ”Lisää valituksia? Vieläkö löytyy jotain ratkaisevia lakipykälää hihasta?”

Pudistan päätäni.

”Takaisin nuoriso-oikeuteen. Highburyyn, jos tarkkoja ollaan.”

Jonah näyttää tyrmistyneeltä.

”Mitä helvettiä sinä siellä teet? Minä kierrän sen paikan nykyään kaukaa.”

”Oikeudenkäynti tulossa”, sanon ja hymyilen Jonahin hämmennykselle. ”Neljä syytettyä. Ja minä tuomarina.”

Ymmärrys leviää Jonahin kasvoille.

”Unohdan aina, että teet käräjätuomarin hommia.”

”Niin, osa-aikaisesti vain.”

”Käy järkeen”, Jonah sanoo. ”Maailmanvalloitus suunnitelmiasi ajatellen.”

”Tuskin sentään maailman”, sanon onnistumatta peittämään virnettäni. ”Tuomarinpaikka hovioikeudessa riittäisi.”

Jonah nauraa. ”Sinua varmaan harmittaa, ettei enää ei ole kuolemanrangaistusta. Voin hyvin kuvitella sinut langettamaan sellaista, *luoja sieluasi armahtakoon* ja niin edelleen.”

Minäkin nauran, mutta kylmä väristys kulkee lävitseni. Käsi-varteni menevät kananlihalle, vaikka pubissa on lämmin. Ohikiitävän hetken ajan olen jossain kaukana, vuosien päässä.

”Sylvie”, Jonah sanoo, vetää minut takaisin tähän hetkeen. ”Sylvie, mennäänkö jonnekin syömään? Olisi kiva vielä jatkaa iltaa.”

Hänen sanansa sisältävät kysymyksen, joka ei liity ruokaan. Harkitsen vastaustani, mittailen Jonahia päästä varpaisiin. Olishan se hauskaa. Kuvittelen hänen partansa karkeuden niskani pehmeää ihoa vasten. Reisiäni vasten.

Pudistan päätäni. Ei tänä iltana.

”Täytyy lähteä kotiinpäin”, sanon. ”Minulle laitetaan siellä jo illallista.”

”Ai, okei”, Jonah sanoo. Hän ei ihan onnistu peittämään yllätystä ilmeestään, toinen kulmakarva ehtii kohota. ”Sehän on mukavaa.”

”Niinpä”, sanon, juon lasini tyhjäksi ja nousen.

Päätän kävellä kotimatkan. Olisin voinut viipyä pidempäänkin, mutta Jonahin kysymyksen jälkeen tiesin, että oli aika lähteä. Olen ennenkin päätenyt hänen kanssaan oikeussalista baariin, ja sieltä illallisen kautta sänkyyn. Ymmärrän, miksi hän yllättyi, kun kieltäydyin tarjouksesta. Mutta puhuin totta – minulle tehdään tänään ruokaa.

Ajattelen Garethia koko matkan Waterloo Bridgen yli, ja vielä silloinkin kun jatkan Baylis Roadille. Kuvittelen hänet häärimässä keittiössäni keskittynyt ilme kasvoillaan, pilkkomassa ja paisutamassa. En ole koskaan tavannut ketään, joka ottaisi ruuan yhtä vakavasti. Gareth saa minut häpeämään omia nouto- ja mikro-ruokiani. Kun hän ensimmäisen kerran tuli luokseni yöksi, katsoin kauhun vallassa miten hän ratsasi jääkaappini, viskoi vanhentuneita kastikkeita ylähyllyltä inhoten muovikassiin. Olin ihan varma, että hän jättäisi minut rahvaanomaisten ruokatotumusteni takia.

Siitä on nyt kuusi kuukautta, eikä Gareth ole lähtenyt. Hän jatkaa kokkailujaan keittiössäni, ja jääkaapistani löytyy nykyään hienostuneempia kastikkeita – viineistä puhumattakaan. Koti-illat poikaystävänsä kanssa ovat minulle uutta, mutta elämästäni ei niiden myötä ole tullut ainakaan raittiimpaa.

Haistan paistuvan sipulin ja valkosipulin jo ulko-ovelta. Avaan asuntoani oven ja huikkaan tervehdyksen, mutta liesituuletin on päällä enkä saa vastausta. Viskaan laukun ja takin lattialle ja jatkan keittiöön. Gareth seisoo selkä minuun päin, sekoittaa jota-

kin hellalla. Kävelen hänen taakseen ja kiedon käteni hänen ympärilleen. Hän pelästyy ja huitaisee puulusikkaa kädessään niin, että kuumaa öljyä ja sipulia räiskyy päälleni. Kirkaisen, irrotan otteeni ja ryntään lavuaarille huuhtelemaan kättä kylmällä vedellä.

Gareth sammuttaa liesituulettimen ja huoneesta tulee hiljainen, kuuluu vain hanasta valuvan veden ääni.

”Oletko kunnossa?” Gareth kysyy. ”Anteeksi, minä vain säikähdin. En kuullut kun tulit.”

”Kaikki on ihan hyvin”, sanon. ”En tarkoittanut säikäyttää.”

Gareth tarttuu käteeni ja kääntää käsivarttani puolelta toiselle tutkiakseen vammani. Ihossa on vain pieni punainen jälki. Gareth kohottaa sen huulilleen ja suutelee.

”Ei tämä ole paha”, hän sanoo. ”Minulla on ollut pahempia.” Hän heilauttaa minulle toista kättään, vuosien ruuanlaiton kovertamaa, kuumuuteen tottunutta.

Hymyilen ja halaan häntä, tällä kertaa kasvotusten. Gareth kietoo käsivartensa ympärilleni ja hetken seisomme niin. Ajattelen aiempia poikaystäviäni, joiden en ikinä antanut edes jäädä yöksi, omasta avaimesta ja keittiövaltuuksista puhumattakaan. Alan nauraa, kasvot Garethin hartiaa vasten painautuneina, ja hän päästää minusta nopeasti irti.

”Oletko kunnossa?” hän kysyy taas kuulostaen huolestuneelta. Hetken tuijotan häntä hämmentyneenä, sitten tajuan.

”En minä itke”, sanon. ”Nauran vain.”

”Mikäs naurattaa?”

”Olen vain onnellinen”, sanon. ”On niin ihana nähdä sinut.”

Riisun housupukuni Garethin viimeistellessä illallista, sitten sulkeudun kylpyhuoneeseen korjaamaan meikkiäni. Olen Garethin kanssa rento, enemmänkin. Voin rauhallisin mie-

lin pukeutua verkkareihin ja toppiin, mutta en vielä ole totunut olemaan hänen kanssaan meikittä. Olen kyllä parantanut suhteen alkuajoista, jolloin tapanani oli liivahtaa sängystä levittämään peitevoidetta silmien alle ennen kuin Gareth heräsi. Hänen kanssaan olen joka tapauksessa enemmän oma itseni kuin aikoihin. Totuttelen olemaan oikeassa parisuhteessa, ja se tuntuu siltä kuin räpyttelisin silmiäni kirkkaassa auringonpaisteessa pimeään jälkeen.

”Näytätpä kivalta”, Gareth sanoo kun tulen kylpyhuoneesta, ja ojentaa minulle ison lasillisen punaviiniä. ”Oliko hyvä päivä?”

”Tosi hyvä”, sanon. ”Voitin sen valitusjutun.”

”Vau, onpa hienoa.”

”Niinpä. Ja hyvä tuomarinhakemuksen kannalta, voin käyttää tätä siihen.”

Gareth kohottaa lasinsa. ”Onneksi olkoon. Tulevalle *lady* Munrolle.”

”Ei minusta ladya tule, paitsi jos joskus pääsen korkeimman oikeuden tuomariksi.”

”Tietysti pääset. Sinä saavutat mitä ikinä vain haluat, tiedän sen.”

Gareth vie lasin huulilleen ja minäkin juon, katson häntä tiiviisti silmiin. En ajatellut päätyväni yhteen tällaisen miehen kanssa. Gareth ei ole harmaatukkainen häntäheikki uutta vaihtoa etsimässä. Hän on minua nuorempi ja paremmassa kunnossa, hoikka ja kirkassilmäinen, hiuksetkin vielä tallella. Ja vieläpä hyvä käsistään.

”En tajua miten oikein sain sinut”, sanon. ”Ikioman yksityiskokin.”

”Se nyt on vähintä mitä ansaitset”, Gareth sanoo. ”En minäkään voi tätä uskoa. Löysin ihmisen, jota olen etsinyt koko elämäni.”

Hymyilen ja hän vastaa hymyyn, yhteytemme on lämmin ja vakaa. Otan haarukan käteeni ja syön, nautiskelen jokaisesta suupalasta. Gareth on maustanut kanapadan täyteläisesti kuminalla, kanelilla ja saframilla. Säilötyn sitruunan kirpeys taittaa kuivattujen aprikoosien makeutta, ja vihreiden oliivien kitkerä aromi puskee muiden makujen läpi. Hän on poistanut kiven huolellisesti jokaisesta, leikannut oliivit ensin puoliksi, sitten neljään osaan.

”Kukaan ei ole koskaan tehnyt minulle ruokaa”, sanon. ”Ei ainakaan tällaista. Ehkä hyvällä tuurilla jonkin pekoniisämpylän.”

”Pekoniakin löytyy kyllä”, hän sanoo. ”Jos vaikka innostut tekemään minulle voileivän aamiaiseksi.”

”Syöt sen sitten omalla vastuulla”, sanon. Kaavin loput kastikkeesta haarukkaani, sitten pyyhin sormenpäälläni viimeisenkin pisaran lautasen reunoilta. Gareth nauraa, mutta minä en välitä, kohautan vain harteitani.

”Herkullista”, sanon. ”Mitä on jälkiruoaksi?”

Kuin vastaukseksi Gareth nousee, tulee luokseni. Hän vetää minut jaloilleni ja suutelee, puree sitten olkapäätäni.

”Sinä”, hän sanoo ja riisuu paitani.

2

Herään ennen Garethia. Sälekaihdinten reunojen yli tihkuu yhä enemmän valoa, hämärä kirkastuu. Gareth makaa mahallaan ja kuorsaa pehmeästi, toinen käsivarsi lepää päälläni. Entinen minäni olisi tässä vaiheessa livahtanut halauksesta ja toivonut, että pääsisin karkumatkalle miestä – kuka hän sitten kulloinkin oli – herättämättä.

Garethin kanssa on erilaista. Hän tuntuu oikealta, on tuntunut alusta asti. Tapasimme kuusi kuukautta sitten Edinburghissa, kun osallistuin hallintoalueiden välisiä tuomioita käsittelevään konferenssiin. Lounasaikaan minä ja muut osallistujat parveilimme noutopöydän ympärillä nimilaput rinnassamme. Gareth tuli täyttämään mozzarella-kulhoa valkoisessa kokinasussaan ja korkeassa hatussaan. ”Sylvie”, hän sanoi, ”onpa kiva nimi.” Jäimme hetkeksi juttelemaan ihmisten kulkiessa ohitsemme. Ehdin kiinnostua, annoin hänelle numeroni. Tuntui mukavalta vaihtelulta saada huomiota alle nelikymppiseltä mieheltä, jolla oli yhä hiusraja ja vyötärö kohdillaan.

Lykkäsin paluumatkaani Lontooseen, ja seuraavana iltana menin Garethin kanssa illalliselle. Ruoka oli hyvää ja viini vie-

lä parempaa. Gareth kaatoi minulle lasin toisensa jälkeen, ja sykkeeni oli katossa. Hänen silmissään oli sähköistä kiihkoa, hän piti katseensa omassani, kun kerroin hänelle perusasiat elämästäni, lakiurastani, siitä miten olin kyllästynyt yritysasiakkaisiin, vaihtanut rikosoikeuteen ja edennyt osa-aikaiseksi kärjääioikeuden tuomariksi. Haaveistani päästä tuomariksi hovioikeuteen.

Garethin aika yritysmaailmassa oli ollut vieläkin lyhyempi. Hän oli kärvistellyt muutaman vuoden vakuutusyhtiössä Edinburghissa, kunnes siskonsa kuoleman jälkeen ei kestänyt sitä enää. Hän otti lopputilin, päätti keskittyä ruuanlaittoon.

”Elämä on niin lyhyt, ei sitä pidä tuhhlata työhön jota vihaa”, hän sanoi ja nojasi rennosti tuoliinsa viiniä hörppien.

”Älä muuta sano.”

”Ja minulla menee hyvin. Kuten näit, minulla on oma yritys. Teen paljon konferensseja. Ja häitä, hautajaisia, mitä näitä nyt on. Lähinnä Edinburghissa, mutta olen kyllä miettinyt etelään laajentamista.” Hän piti tauon. ”Sittenhän pääsisin käymään luonasi usein.”

En vastannut heti. Kääntelin hänen sanojaan mielessäni, tunnustelin ajatusta, sitten totesin sen tuntuvan hyvältä.

”Mutta se minusta. Osa-aikainen kärjätuomari? Millaista työtä se on? Ei kuulosta kovin kummoiselta”, hän sanoi.

”Hauskempaa kuin luulisi. Oikeudenkäyntejä silloin tällöin, nuoriso-oikeudessa lähinnä.”

Gareth irvisti. ”Hauskaa. Ryöstöjä varmaan, veitsiä. Vähän huumekauppaa?”

”Sitäkin. Äläkä unohda varastettuja autoja.”

Hän nauroi. ”Hohdokasta. Pääsetkö laittamaan tyyppjeä linnaan? Se olisi minun motivaattorini.”

”Ei ehkä ihan oikea asenne”, sanoin. ”Vaikka kyllähän se välil-

lä houkuttelee. Mutta niin, voin siis langettaa enintään kahden vuoden vankeusrangaistuksen.”

Join viinini loppuun, olin kyllästynyt puhumaan töistä. Sipaisin hiuksia kasvoiltani ja hymyilin. ”Mutta tämä on tylsää. Tiedät yhtä hyvin kuin minäkin, ettemme tulleet tänne puhumaan töistä.”

Tuijotimme toisiamme pöydän yli. Minä painoin katseeni ensimmäisenä, olin hermostunut, hämilläni. Veri kuohui ihoni alla, se saattoi johtua viinistä tai jostain ihan muusta.

”Tiedän vai? Mitä varten me sitten tulimme?”

Gareth ei jäänyt odottamaan vastausta. Hän kurotti pöydän yli ja tarttui käteeni, painoi peukalonsa kynnen lujasti kämmenstäni vasten. Katsoin häntä yllättyneenä, valmiina sanomaan jostain, mutta Gareth hymyili minulle kuin haastaen. Otin kivun vastaan, hymyilin takaisin. Antaa tulla, ajattelin.

Siitä on kuusi kuukautta. En kuvitellut jutun kestävän, mutta Gareth on saanut minusta otteen, päässyt ihoni alle. Käännyn häneen päin sängyssä, painan kasvoni hänen olkapäätänsä vasten ja vaivun takaisin uneen.

Myöhemmin katselen, kun Gareth pukee päälleen. Selän kiinteät lihakset liikkuvat ihon alla kun Gareth vetää paidan päänsä yli. Minä venyttelen sängyssä.

Hän kumartuu suutelemaan minua. ”Oli kivaa äsken”, hän sanoo. ”Nähdäänkö illalla?”

”Etkö ollut lähdössä takaisin Edinburghiin tänään?”

”Olin, mutta voisin sittenkin jäädä vielä yhdeksi yöksi”, hän sanoo. ”Jos sinulle sopii?”

”Tietysti sopii, se olisi ihanaa. Mennäänkö ulos syömään?”

”Entä jos sinä laittaisit minulle ruokaa? Voisit kutsua ystäviä-sikin. Eikö minun olisi jo aikakin tavata heidät?”

Nousen vastahakoisesti istumaan.

”En minä voi sinulle ruokaa tehdä. Sinähän se kokki olet.”

”Niin, ja laitan aina omat ruokani. Haluan vapaillan.”

Mutisen jotain epäselvää.

”Ei se ollut pyyntö vaan käsky”, Gareth sanoo. Hän hymyilee niin leveästi, että heitän häntä tyynyllä. Vastaiskuna hän tarttuu käsivarteeni, kiskoo minut ylös ja läimäyttää takapuoltani, sitten tönäisee takaisin sängylle ja kiipeää hajareisin päälleni. ”Jospa jäisitkin siihen vielä hetkeksi.”

Viivästyksestä huolimatta ehdin oikeustalolle ajoissa. Hypähtelen pukuhuoneeseen askel kevyenä, kiitollisena siitä että ohjelmassa on tänään vain pikainen tuomarin kuuleminen yhdeltätoista. En ehtinytkään paistamaan pekonia, joten syön aamiaiseksi kahvila-ketjun juusto-kinkku-croissantin. Nuolen muruset huuliltani nautiskellen, juon kokista päälle. Päivä menee nopeasti. Toimistolle palattuani aikani kuluu kokouksissa ja sähköpostien parissa, ja olen tuskin ehtinyt hengähtää kun on jo aika lähteä kotiin. Olen kävelemässä metrolle, kun puhelimeni soi. Varmaan Gareth, ajattelen kun kaivan puhelinta laukustani.

Soittaja onkin Tess. Muistan Garethin aamuiset puheet ystävieni tapaamisesta. Tess olisi ilmeisin vaihtoehto, pitkäaikaisin ystäväni kouluajoilta. Tajuan pysähtyneeni keskelle jalkakäytävää, ja siirryn sivuun ihmisten tieltä. Kutsuisinko Tessin? Jo monta kuukautta olen väistellyt hänen kysymyksiään rakkaus-elämästäni. En ole halunnut päästää häntä synnäämään minun ja Garethin juttua. Sitä paitsi Tess ja hänen miehensä Marcus ovat tauolla, enkä ole halunnut hieroa omaa onneani hänen naamaansa. Vaikka tuskin tässä vain hienotunteisuudestani on kyse. Pelkäänkö pilaavani koko jutun, jos puhun siitä? Tai että Tessillä olisi jotain sitä vastaan? Hänellä itsellään on jo vuosikaudet ollut

kiva talonsa ja avioliittonsa, vaikka hän ja Marcus juuri nyt asuvatkin erillään. Mutta totta kai Tess olisi vain onnellinen puolestani, ja suostuisi ilman muuta, vaikka kutsuisinkin hänet näin lyhyellä varoitusajalla.

Punnitsen vaihtoehtojani epävarmana. Lannistun kun ajattelen, että joutuisin selittämään Tessille tapailleeni Garethia kuusi kuukautta mainitsematta asiasta mitään parhaalle ystävälleni. En halua käydä sitä keskustelua tänään. Voisin nähdä Tessiä joku toinen ilta, mennä lasillisille ja kertoa koko jutun. Kun se on tehty, voin esitellä heidät toisilleen ja kaikki on taas raiteillaan.

Jos Gareth kysyy, sanon vain että Tessillä oli muuta menoa. Esittelen heidät kyllä ihan pian, kerään vain vielä hetken rohkeutta. Sitten voisimme mennä johonkin hyvään ravintolaan syömään kaikki yhdessä, Marcuskin, kunhan hän lakkaa olemasta kusipää ja ottaa Tessin takaisin. Mutta ei ihan vielä. Olen ollut sinkkuna niin pitkään, enkä halua pilata kaikkea pääsätämällä Garethia heidän ankaran katseensa arvioitavaksi liian pian.

Olen päätökseni tehnyt, ja vaimennan puhelun. Liihottelen hyvillä mielin kauppaan ostamaan uunikanan ainekset. Ihan turha hienostella, parempi laittaa vain jotain varmasti hyvää. Ja jos rehellisiä ollaan, ei Gareth ruuan takia luokseni ole jäämässä.

Illallinen onnistuu. Gareth syö lautasensa tyhjäksi ja ottaa lisääkin, lipoo kanankoipia antaumuksella.

”Tosi hyvää”, hän sanoo. ”Ihanaa kun joku toinen laittaa ruokaa.”

Kukahen muu Garethille on kokannut, tulen ajatelleeksi – toisina iltoina, toisissa kaupungeissa. Työnnän kysymyksen mielestäni. Pitää vain ottaa rennosti eikä hermoilla turhista.

”Kiva kun tykkäsit. Tule tänne.”

Gareth vetää minut luokseen ja suutelee, hänen käteensä vaeltavat pitkin selkääni. Äkkiä hän irrottaa otteensa ja vetäytyy kauemmas.

”Toin sinulle yhden jutun”, hän sanoo ja kaivaa sitten taskustaan kaistaleen mustaa kangasta.

”Mikä tuo on?”

”Side silmille. Ajattelin, että pidettäisiin vähän hauskaa”, Gareth sanoo ja ottaa toisesta taskustaan käsiraudat, heiluttaa niitä edessäni.

Kliseistä, tiedän. B-luokan Fifty Shades -kamaa, mutta on tiistai-ilta enkä jaksa enää olla vakava. Gareth on hauska, hänellä on likainen mielikuvitus eikä hän kannata harteillaan samanlaista raskasta taakkaa kuin minä ja keski-ikäiset ystäväni.

”Sepä mielenkiintoista”, sanon viettelevää sävyä tavoitellen. ”Ja mitähän sinulla oli mielessä?”

Gareth pyöräyttää silmiään yritykselleni puhua tuhmia. Seuraan häntä makuuhuoneeseen.

”Oletko nyt ihan varma?” hän kysyy juuri, kun on sitomaisillaan ranteeni yhteen pääni yläpuolelle.

”Varma mistä?”

”Tästä sitomisesta. Minähän voisin tehdä sinulle ihan mitä vain, etkä mahtaisi mitään.”

”Sitä minä vähän toivoin”, sanon ja tarjoan toisenkin käteni.

”Ihan oikeasti. Oletko varma?”

”Olen”, sanon. ”Lakkaisit jo puhumasta. Tämä on juuri sitä mitä haluan.”

Sitten hän ei enää kysele, ja pian minäkin menen sanattomaksi. Näkökenttäni pimetessä muut aistini terävöityvät, yö saa alkaa.

3

Gareth lähtee varhain seuraavana aamuna, hänen on ehdittävä il-
laksi työkeikalle Edinburghiin. Minäkin suuntaan töihin, assis-
tentit yöökkäävät tervehdykseksi kun saavun toimistolle. Tämän
päivän ohjelmassani on kaksi palaveria ja puhelu harjoittelija-
osaston kanssa, joiden jälkeen aion jatkaa tuomarihakemustani.
Minun pitäisi soittaa Marcukselle ja pyytää hänen apuaan hake-
muksen kanssa – Marcus on menestynyt asianajaja ja osa-aikai-
nen tuomari, ja kävi itsekin hakuprosessin läpi vain muutama
vuosi sitten. Olen vältellyt yhteydenottoa, pelkään näyttäväni
siltä kuin valitsisin hänen puolensa Marcuksen ja Tessin erossa.
Mutta lienee aika jutella Tessin kanssa ja pyytää hänen siunauk-
sensa, jotta voin rauhallisin mielin puhua Marcukselle hakemuk-
sestani.

Päätän, että viivyttely saa riittää. Lähetän Tessille lyhyen vies-
tin, ehdotan että kävisimme yksillä. Avaan läppäriin ja tuijotan
tuomarinvalintalautakunnan sivua lomaavan kauhun vallassa.
Sitten vedän syvään henkeä ja aloitan. Hakemuksen määräaika
lähestyy, eikä minulla ole aikaa pysähtyä edes ajattelemaan, saa-
ti sitten vilkuilla puhelintani Tessin vastauksen varalta. Välillä